

ENTREVISTA

Ross Flatt

EDUCADOR I DISSENYADOR D'APRENENTATGE DE L'INSTITUTE OF PLAY DE NOVA YORK

“L'escola tradicional mata la necessitat de saber”

NEREIDA CARRILLO
BARCELONA

El professor Ross Flatt no recorda cap dels moments en què va excel·lir de petit; en canvi, els suspensos sí que els ha retingut. Potser per això, ell, que va aprendre a través del fracàs, instrueix mestres perquè ensenyin a través del joc. Flatt forma part de l'equip de l'Institute of Play, un projecte que vol expandir aquesta metodologia i que compta entre els seus fundadors i col·laboradors amb la Fundació Bill i Melinda Gates, Intel Corporation o la Fundació Mozilla. Apliquen aquesta filosofia a l'escola pública de Nova York Quest to Learn (cerca per aprendre), on no hi ha assignatures ni suspensos, sinó missions de descoberta en què arriben al mestratge o es queden com a aprenents. Flatt ha passat per Barcelona per participar en la conferència educativa STEAM al Cosmocaixa.

A l'Institute of Play us pregunteu com preparar els infants per a feines que encara no s'han creat.

Això exigeix creativitat, pensar com resoldre problemes, com ser innovadors, treballar en grup, tenir empatia i pensar de manera sistèmica. Els jocs són el millor exemple d'un sistema. Quan pots entendre com funcionen les coses com a sistema, pots començar a veure com tot està interconnectat, com funciona el món.

¿El joc és prou seriós per confiar-hi l'aprenentatge dels nens?

Sí, ho és. Fem una cosa nova, molts pares desconfien de la nostra metodologia, però el que veuen és que l'aprenentatge a través del joc enganxa els estudiants com no havia passat mai abans. El joc proporciona a l'estudiant la necessitat de saber i quan els pares i els professors ho veuen, això esvaeix tots els dubtes.

Quan som nadons, tots tenim aquesta passió per saber. ¿La perdem a l'escola?

Sí. Crec que els millors models d'aprenentatge són a preescolar, quan tens llibertat per jugar i descobrir. Després t'asseus en una filera i llegeixes, aprens d'un llibre i prens apunts. L'escola tradicional mata la necessitat de saber, aprens perquè has de saber. Amb els jocs, ningú es diverteix per obligació. Els jocs realment motiven.

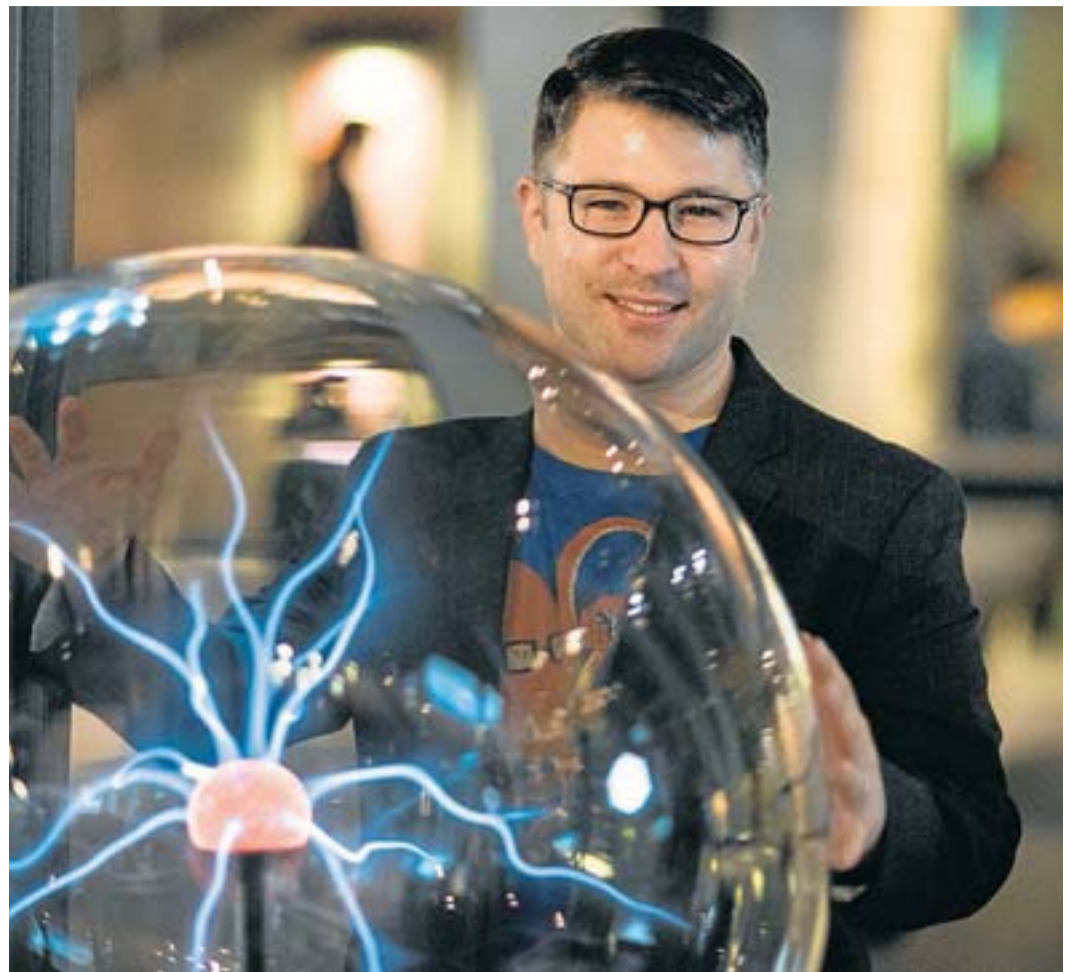
Com és un bon joc per a l'aula?

Té uns objectius d'aprenentatge molt clars, però no rígids. Un bon joc introduirà noves idees, reforçarà determinades habilitats i cada acció en el joc ajudarà a descobrir alguna cosa.

Ensenyeu a través de tot tipus de jocs. Com els seleccioneu?

Els professors s'han de preguntar: ¿aquest joc està aconseguint els objectius d'aprenentatge? ¿Les accions que estan fent els estudiants van enfocades a això? Una altra cosa que ens preguntem és si diverteix. Si no ho fa, hem de buscar una altra cosa.

Dieu que als jocs les criatures no tenen por d'arriscar-se. ¿Tenen por de

MARC MESA

Mentalitat
“Els pares han d'entendre que no passen per fracassar”

fracassar en el sistema tradicional?

Aprenem malament a través del fracàs i dels errors. En els jocs, quan comences, no et surt bé però vols continuar per fer-ho millor. Així que ho fas una altra vegada. Quan trasllades aquesta filosofia a la classe, els estudiants poden entendre que al principi fracassaran, però sense tenir por de fer-ho. Entenen que ho poden repetir i s'animen a continuar.

¿Els professors del segle XXI han de ser dissenyadors de jocs?

És important per als professors pensar en la seva pràctica com una pràctica de disseny. Això significa empatitzar amb els alumnes i provar idees. Per fer-ho, els professors necessiten suport i temps. És una feina dura. És una professió molt solitària. Quan els professors treballen junts, l'educació canvia. Els professors del segle XXI han de saber quines coses

interessen als alumnes. Han de ser innovadors i, sobretot, han de ser capaços d'acceptar el fracàs.

L'aprenentatge a través del joc ensenya als estudiants a resoldre problemes. Però alguns pares avui protegeixen massa els fills i els resolen els problemes. ¿L'escola i la família estan desalineades?

Els pares han d'entendre que no passen per fracassar.

Però els pares sempre volen que el seu fill sigui el millor en tot.

Sí, és cert. Però crec que quan tens un model basat en el disseny els infants s'adonen que tothom aporta alguna cosa. Un pot ser molt bo en una cosa i un altre serà molt bo en una altra de diferent. Treballen junts i veuen que tothom és valuós. Entenen que no cal que siguin excel·lents en tot. —